

॥ श्रीजिनायनमः ॥

॥ श्रीइलातीपुत्रचरित्रम् ॥

(कर्ता श्रीशुभशीलगणी) गद्यबद्धं.

छपावी प्रसिद्ध करनार—पंडित आवक हीरालाल हंसराज (जामनगरवाळा)

सने १९३४

संवत् १९९१

किंमत रु. ०-८-०

श्रीजैन भास्करोदय प्रिन्टिंग प्रेसमां छाप्युं—जामनगर.

इलाती

चरित्रं

॥ १ ॥

॥ श्रीजिनाय नमः ।

॥ श्रीचारित्रविजयगुरुभ्यो नमः ॥

॥ अथ श्रीइलातीपुत्रचरित्रंप्रारभ्यते ॥

(द्वितीयावृत्तिः)

(कर्ता—श्रीशुभशीलगणी)

छपावी प्रसिद्ध करनार—पंडित श्रावक हीरालाल हंसराज (जामनगरवाळा)

अनित्यत्वादिकां शुद्धां । भावनां स्मरता हृदि ॥ इलातीतनयस्येव । पुंसा मुक्तिरवाप्यते ॥ १ ॥
 इहैव जंबूद्वीपे भारते क्षेत्रे इलाभूषणा इलावर्धनाख्या पुरीवभूव. तत्र नराधिपशतसेव्योन्यायाध्वना रा-
 ज्यं पालयन् जितशत्रुनामा राजाभूत्. तत्रैको व्यापारिशिरोमणिरिभ्यनामा श्रेष्ठी वसतिस्म. तस्य च शी-
 लादिगुणगणधारिणी धारिण्यभिधा भार्यासीत्, संसारसुखानि भुंजानयोरपि तयोः किंचिदपत्यं नाभूत्,
 तेन च तौ दंपती निजमनसोर्दुःखं मन्यमानावास्तां; अथान्येद्युस्ताभ्यां श्रीजिनाधिष्ठायिकाया इलादे-

मूल

॥ १

इलाती

चरित्रं

॥ २ ॥

व्याः पुत्रप्राप्त्यर्थमाराधनं कृतं, प्रोक्तं च यद्यावयोः पुत्रो भविष्यति तदा भवत्यानामांकितं तस्य पुत्र-
स्याभिधानं करिष्यावः अथैवं धर्मध्यानपरयोस्तयोः क्रमात् पुत्रो जातः, तदा तस्य महताडंबरेण ज-
न्मोत्सवं विधाय प्रतिपन्नवचनानुसारेण ताभ्यां तस्य सुतस्य “इलातिपुत्र” इति नाम विहितं. अथैवं
धात्रीभिराल्यमानोऽसौ क्रमेण वृद्धिं प्राप्नुवन्नष्ट. वार्षिको जातः ततोऽसौ पितृभ्यां कलाभ्यासार्थं पाठ-
शालायामाचार्यसन्निधौ मुक्तः, तत्रासौ प्रयासं विनैव सकलकलाभ्यासपूर्वकं विषमाण्यपि शास्त्राणि सू-
त्रार्थैः सहाभ्यस्तवान्, अथ स यौवनं प्राप्तोऽपि सकलविषयेभ्यः पराङ्मुखीभूय विशेषतस्तरुणीभ्यो म-
नागपि निजमनो न दत्तेस्म. किंतु साधुजनानां संगं कुर्वन् सदा निजमनसि वैराग्यमेव भावयामास,
यथा—संतोषस्त्रिषु कर्तव्यः । स्वदारे भोजने धने ॥ त्रिषु चैव न कर्तव्यो । दाने चाध्ययने जपे ॥ १ ॥
पंडितेषु गुणाः सर्वे । मूर्खे दोषास्तु केवलं ॥ तस्मान्मूर्खसहस्रेषु । प्राज्ञ एको न लभ्यते ॥ २ ॥ धैर्यं य-
स्य पिता क्षमा च जननी शान्तिश्चिरं गेहिनी । सत्यं सूनुरयं दया च भगिनी भ्राता मनः संयमः ॥ श-
य्याभूमितलं दिशोऽपि वसनं ज्ञानामृतं भोजन—मेते यस्य कुटुंबिनो वदसखे कस्माद् भयं योगिनः ॥ १ ॥

मूल

॥ २

इलाती
चरित्रं
॥ ३ ॥

इत्यादि वैराग्यमेव भावयन् स्त्रीसंगं केवलं नरकप्रदमेव स मन्यतेस्म. अथैवं वैराग्यपरं निजपुत्रं त्रिव-
र्गशून्यमेव मन्यमानस्तस्य जडबुद्धिः पिता तं विषयकुशलं विधातुमिच्छतिस्म. अथासौ नगरमध्यात्कां-
श्चन दुर्ललितान् सप्तव्यसनोपेतान् वेद्यागमनप्रवीणान् यूनो निजपार्श्वे समाहूय कथयामास, भो पुरु-
षाः ! यूयमेनमिलातीपुत्रं. मम तनयं युष्मत्सार्थं गृहीत्वा स्त्रीविषयादिषु प्रवीणं कुरुध्वं ? तत्र च यद्द्र-
व्यादि युज्यते, तत्सर्वं ममाग्रतो ग्राह्यं. एवं तदुक्तानि वचनानि श्रुत्वा प्राप्तदुग्धा बिडाला इव प्रहृष्ट-
मानसास्ते दुर्ललिताः कथयामासुः. भो श्रेष्ठिन् ! एतत्स्वस्माकं कार्यमेव, स्तोकेनैव कालेन वयमिममि-
लातीपुत्रं सर्वविषयेषु कुशलं करिष्यामः, अथ श्रेष्ठ्यपि तं निजपुत्रमिलातीपुत्रं समाहूय कथयामास, भो
पुत्र ! अद्यप्रभृति एते सज्जनास्तव मैत्रीं कर्तुं वाञ्छन्ति, अतस्त्वमप्येभिः सह गत्वा सकलव्यवहारकुशलो
भव ? एते सर्वप्रकारैस्तव मानसमानंदयिष्यन्ति. एवं निजतातादिष्टः स इलातीपुत्रोऽपि तैः सह चलितः
अथ ते दुर्ललिता वसंतोत्सवे जातिकेतकीचंपकाशोकचूतादीनां प्रफुल्लकुसुमादिभिः सुरभीभूते उद्याने
तमिलातीपुत्रं निन्युः. इतस्तत्र लंखिकाख्यनटस्यैका कन्यका तत्र नृत्यन्ती तेन राजपुत्रेण दृष्टा. सा च

मूल
॥ ३ ॥

इलाती
चरित्रं
॥ ४ ॥

यौवनवती रभेव रूपलावण्यादिसंपन्नामूत. तां च दृष्ट्वा दैवयोगात्पूर्वभवस्नेहेन स भृशं कामातुरो बभूव. तां च परिणेतुकामः स तत्र तां पुनः पुनर्विलोकयन् निश्चेष्टः कीलित इवाजनि. अथेगिताकारज्ञानकुशलास्ते दुर्ललितास्तं तथाविधं कामदशाविह्वलं विज्ञाय निजप्रयासं च सफलं मन्यमानाः, श्रेष्ठितश्च भूरिद्रव्यपारितोषिकलाभं ध्यायंतस्तत्र स्तंभितं तमिलातीपुत्रं कथयामासुः, भो मित्र! अथेतो निजगृहे गम्यते, यतस्तव पिता त्वां विनाऽघृतिं करिष्यति, इति पुनः पुनस्तैरुक्तः स विमनस्कः कथंचितैस्तद्गृहे नीतः. तत्र शयने सुप्तोऽप्यसौ क्षणमपि समाधिं न लभतेस्म. अथ तथावस्थमसमाधिगतं निजतनयं वीक्ष्य श्रेष्ठी तं पप्रच्छ, भो वत्स! अद्य त्वमेवं दुर्मनायितः कथं दृश्यते? किं केनापि तवापराधः कृतोऽस्ति? किंवा केनापि किंचित्तवापमानं कृतमस्ति? एवं श्रेष्ठिना मुहुर्मुहुः पृष्ठोऽपि मुनिरिव मौनमाश्रितोऽसौ किंचिदपि न जल्पति, केवलमुष्णनिःश्वासानेव मुंचतिस्म. ततः श्रेष्ठी तान् दुर्ललितान् तदयस्यान् समाहूय निजपुत्रस्य दुर्मनःकारणं पप्रच्छ. तदा ते प्राचुः, हे श्रेष्ठिन्! अद्योद्याने स्माभिः सहागतेनानेन कुमारेण लंखिकारुयनटस्य मनोहरा कन्या नृत्यंती दृष्टास्ति, ततः प्रभृति मदनबाणैर्हतोऽयं तां परिणे-

मुल

॥ ४ ॥

इलाती
चरित्रं
॥ ५ ॥

तुकामो जातोऽस्ति. इत्युक्त्वा लब्धपारितोषिकास्ते तु ततश्चलिता निजस्थाने ययुः. ततः श्रेष्ठी पश्चात्तापं कुर्वन् निजपुत्रं प्रति जगाद, भो पुत्र ! त्वं कुलीनः वणिक् पुत्रोऽसि, इमां चाकुलीनां नटकन्यां परिणेतु कथमोहसे ? अहं ते रूपलावण्यादिगुणगणोपेता भूरिशो वणिक् कन्याः परिणाययिष्ये, एवंविधानि पितुर्वचनानि श्रुत्वा स इलातीपुत्रोऽभाषत, हे तात ! अहमेतत् सर्वमपि जानामि, यन्नटकन्यापरिणयनं मे वणिक्श्रेष्ठि पुत्रस्य केवलमयोग्यमेवास्ति, परं किं करोमि ? मदीयं मनस्तस्यामेव नटकन्याया मासक्तीभूतं वर्तते. यतः—यत्र यस्य मनः सक्तं । शर्म तत्र स मान्यते ॥ मृद्विकां करभस्त्यक्त्वा । स्नुहीमेवात्ति भावतः ॥ १ ॥ एवंविधं निजपुत्रवचोनिशम्य पश्चात्तापपरः स श्रेष्ठी दध्यौ, अरेरे ! मया स्वयमेवाविचारितं कार्यं कृतं, यदस्य तेषां दुर्ललितानां कुसंगतिः कारिता, तस्याश्च स कुसंगत्या एवंविधं कटुफलं प्रादुर्भूतं. अथायं केनाप्युपायेने तो दुराग्रहान्निवारयितुमशक्योऽस्ति. निषिधश्च स तदासक्तचित्तः चेदात्महत्यां करिष्यति, तदा मे का गतिर्भाविनी ? इतो व्याघ्र इतस्तटी इति न्यायो मम समापितोऽस्ति. इत्यादि ध्यात्वा विषण्णीभूतः स श्रेष्ठी तं लंखिकं नटपेटकस्वामिनमाकार्यं कथयामास. भो

मुल

॥ ५ ॥

इलाती
चरित्रं
॥ ६ ॥

लंखिक ! त्वं मदीयपुत्राय त्वदीयां कन्यां देहि ? तत् श्रुत्वा स लंखिकः स्पष्टमभाषिष्ट, भो श्रेष्ठिन् ! चे-
त्वदीयपुत्रस्य मदीयामिमां पुत्रीं परिणेतुमिच्छा वर्तते, तदायस्मदीयपेटके समायातु, अस्माभिः सह
भोजनादि कुर्वन्, नटकलाभ्यासं च कुर्वन्, स सुखेन निजकालं गमयतु. अहमपि च तं नटकलाकुश-
लतया धनमर्जयं तं विज्ञाय सुखेनैवैनां मदीयां कन्यां तस्मै दास्यामि. अथ तत् श्रुत्वा खिन्नाऽपि स
श्रेष्ठी निजतनयात्मघातभीतः सन् नटोक्तं सर्वमपि स्वीचकार. अथ तं नटं विसर्ज्य स श्रेष्ठी पुनरपि
निजसुतपार्श्वे गत्वा तं प्रतिबोधयामास, परं तस्यां नटतनयायामासक्तेनेलातीपुत्रेण निजाग्रहो न परित्य-
क्तः, एवं जनकोपदेशमवमन्य स विषयाभिलाषया द्रुतं तत्र लंखिकनटपेटके गतः. तदा तेन नटेनापि
तस्मै प्राक्तं, भो इलातीपुत्र ! यदि त्वमस्मदीयां नृत्यकलां शिक्षयसि, तदा तुभ्यमेनां कन्यां दास्यामः.
एवं लंखिकादिष्टोऽसौकामार्थीपरमानंदेन नृत्यकलाभ्यासं कर्तुं लग्नः, यतः कामाशुत्रैः स्वांत-कुंभे जर्ज-
रिते सति ॥ स्तोकमप्युपदेशांभः । क्षिप्तं संतिष्ठते कथं ॥ १ ॥ अपसर सखे दूरादस्मात् कटाक्ष वि-
षाननात् । प्रकृतिविषमा द्योषित्सर्पाद्विलासफणाभृतः ॥ इतरफणिना दष्टः शक्यश्चिकित्सितुमौषधै-श्व-

मुञ्च

॥ ६ ॥

इलाती
चरित्रं
॥ ७ ॥

दुलबनिताभोगैर्घस्तं त्यजन्ति हि मंत्रिणः ॥ २ ॥ नपुंसकमिति ज्ञात्वा । स्त्रीं प्रति प्रेषितं मनः ॥ तत्तु-
त्रैव रमते । हताः पाणिनिना वयं ॥ ३ ॥ प्राणानपि विमुच्यते । स्त्रीशस्त्रीदीर्णवक्षसः ॥ पुरुषा मदनास-
क्ता । मत्स्याव गललोलुपाः ॥ ४ ॥ अथ प्रज्ञाप्रकर्षत्वात् स इलातीपुत्रः स्तोकेनैव कालेन नृत्यकलासु
कुशलो बभूव. अथ स लंखिकस्तं नृत्यकलाकुशलं विज्ञाय कथयामास. भो वत्स ! अथ त्वं तूर्णं स्वनृत्य
कलादर्शनतो द्रुतं द्रव्यमर्जयस्व ? येन महोत्सवपूर्वकं तुभ्यमेषा मनोहरा कन्या दीयते. ततः स ईला-
तीपुत्रस्तन्नटकन्यापरिणयनोत्सुको द्रव्योपार्जनार्थं लंखिकादिपेटकयुतो वेन्नातटाख्ये पुरे समेत्य तत्रत्य
महोपालं विज्ञपयामास, हे राजन् ! वयं तवास्मदीयनृत्यकलां दर्शयितुं वाञ्छामः. तत् श्रुत्वा भूपेनोक्तं सु-
खेन युष्मदीयां नृत्यकलां मे दर्शयध्वं ? तद् दृष्ट्वा दृष्ट्वाऽहं युष्मभ्यं भूरिदानं दास्ये. अथैवं नृपादिष्ट इ-
लातीपुत्रो भूरिधनलाभलोलुपो नानाभिनयबंधुरं तथाविधं मनोहरं प्रेक्षणं चकार, यथा सर्वेऽपि लोका
निजहृदयेषु चमत्कारं प्राप्ताः. तदानीं च तालानुसारेण पटहंवादयन्तीं तां रूपतिरस्कृतदेवांगनां लंखि-
कपुत्रीं दृष्ट्वा मदनबाणविद्धो राजा हर्तुकामोऽभूत्. ततश्चेलातीपुत्रमरणं वाञ्छन् स तं जगौ, भो इलाती-

मुल
॥ ७ ॥

इलाती

चरित्रं

॥ ८ ॥

पुत्र ! त्वं वंशोपरिविलजीनो नृत्यं कुरु ? एवं नृपादिष्टः स वंशोपरिस्थितस्तथा नृत्यं चकार, यथा राजा-
 दयः सर्वेऽपि लोका निजहृदयेषु भ्रशमाश्चर्यं प्राप्ताः. पुनस्तेन क्रूरहृदयेन राज्ञा प्रोक्तं त्वमथाकाशे नि-
 राधारो भूत्वा नृत्यं कुरु ? तत् श्रुत्वा तेनेलातिपुत्रेणापि तथैवं विहितं. अथैव नृत्यं कुर्वतोऽपि तस्येलाती-
 पुत्रस्य मरणमजातं विलोक्य नृपो निजकुटिलाशयेन तस्य पार्श्वेवास्त्रयमेवमेव निराधारं नृत्यं कारया-
 मास. अथ चतुर्थवारके नृपादेशेन वंशोपरि चटित इलातीपुत्रस्तं नृपं निजप्रियायामासक्तमानसं निज-
 मारणाभिलाषं च कुर्वतं स्वबुद्ध्या विज्ञाय चिंतयामास, अहो ! विषयवैषम्यं धिक् ! अयं राजापि मद-
 नबाणविद्धो नीचकुलोत्पन्नायामप्यस्यां नट्यामासक्तो जातोऽस्ति, ततश्च मां मारयितुं पुनः पुनर्नृत्यं का-
 रयति. अरेरे ! स्वर्गीयदेवांगनोपमे सत्यपि निजांतःपुरे कामविह्वलोऽयं नृप एतस्यामेवासक्तो जातः,
 धिगस्तु कामविकारं. यत-सस्वाधीनेऽपि कलत्रे । नीचः परदारलंपटे भवति ॥ संपूर्णेऽपि तटाके । काकः
 कुंभोदकं पिबति ॥ १ ॥ अरेरे ! मया मातापित्रोर्वचनमुल्लंघ्यैर्नविधमकार्यं कृतं, निर्मलेऽपि कुले केवलं
 विषयसुखवांछया कलंको दत्तः, अतो मां धिगस्तु. एवंविधा विषयासक्तिर्मयात्रैव दुःखपरिणामरूपाऽनु-

मूल

॥ ८ ॥

इलाती
चरित्रं
॥ ९ ॥

भृता. यतः—ते धत्तूरतरुं वपन्ति भुवने प्रोन्मूल्य कल्पद्रुमं । गृह्णन्ति खलु कर्करं निजकरे प्रक्षिप्य चिंता-
मणिं ॥ विक्रीय द्विरदं गिरिद्रसदृशं क्रीणन्ति ते रासभं । ये लब्धं परिहृत्य धर्ममधमा धावन्ति भोगाश-
या ॥ १ ॥ एवं वैराग्यवासितहृदयो यावत् स इलातीपुत्रो वंशाग्रस्थितो ध्यायति, तावत्स कस्यचिन्म-
हेभ्यस्य गृहे भिक्षार्थं प्रविष्टान् कांश्चिन्मुनीन् स ददर्श. तदैव निजरूपनिर्जितरंभा, दिव्यवस्त्रालंकार-
धारिणीं, चंद्रानना तस्य धनपतेर्वधूस्तेभ्यो मुनिभ्यो भिक्षादानार्थं हस्तधृतमनोहरमोदकस्थाला तदग्रे
समागत्य स्थिता. परं ते मुनयस्तां ललनां निजदृष्ट्यापि न विलोकयामासुः. ततो गृहोत्तमिक्षास्ते सा-
धवस्ततो मह्यमेव न्यस्तदृष्टयो निवृत्ताः. एवंविधान्निग्रहितेन्द्रियांस्तान् मुनीन् दृष्ट्वा स इलातीपुत्रो निज-
हृदि दध्यौ, धन्या एते मुनय एव वंदनीयाः. यतः—ते कह न वंदणिजा । खवं दडूण परकलत्ताणं ॥
धाराहयव वसहा । वच्चन्ति महीं पलोअंता ॥ १ ॥ अल सा होइ अकजे । पाणीवहे पंगुला सया होइ ॥
परतत्तीसु य बहिरा । जच्चंधापरकलत्तेसु ॥ २ ॥ अहं त्वस्यां नीचकुलोत्पन्नायामपि नटकन्यययां विषय-
सेवनवांछया लुब्धो जातोऽस्मि, अतो मां धिगस्तु. एवमात्मनिंदातत्परस्य, शुभभावदृढचित्तस्य, शुभ-

मुल

॥ ९ ॥

इलाती
चरित्रं
॥१०॥

ध्यानाधिरूढस्य च तस्येलातीपुत्रस्य तत्रैव वंशोपरि स्थितस्य केवलज्ञानं समुत्पन्नं. तदैव शासनदेवता-
दत्तमुनिलिंगोऽसौ कनककमलस्थितो भूपादीनामाश्चर्यं जनयन् धर्मोपदेशं दत्तवान्. यथा—भो भव्या
इह संसारे । मानुष्यमतिदुर्लभं ॥ लब्धा पाथोनिधेर्मध्ये । चिंतारत्नमिवामलं ॥ १ ॥ दान शीलतपो-
भाव—मये धर्मे चतुर्विधे ॥ यतनीयं भवद्भिश्च । स्वर्गमोक्षसुखार्थिभिः ॥ २ ॥ युग्मं ॥ इत्यादिधर्मोप-
देशमाकर्ण्य राज्ञा तस्येलातीपुत्रस्य केवलिनोमुनेः पृष्ठं, भो मुनिराज ! भवतोऽस्यां नटकन्यायां रागः
कथमभवत् ? तत श्रुत्वा स केवली जगौ, पूर्वं वसंतपुराख्ये नगरे भूपपुरोहितो मदननामा द्विजोऽमृत-
तस्य द्विजस्य मोहिन्यभिधा वल्लभा प्राणेभ्योऽप्यतिप्रियतमा बभूव. अथान्येद्युस्तौ दंपती सुगुरोः पार्श्वे
धर्मोपदेशं श्रुत्वा प्रतिबुधौ दीक्षां जग्रहतुः. एवं दीक्षितयोरपि तयोः परस्परं प्रीतिरतीवरागतंतुभिः स्यू-
तेव सर्वथा नात्रुटत्. इतोऽन्यदा केनचित् पृष्टा सा मोहिनी साध्वी जातिमदेन मृढात्मतया निजमुखेन
स्वकीयं द्विजजातिसंभवमुत्तमं कुलं प्रशंसयामास. एवंविधं जातिमदसंभवं निजदुष्कर्म गुरुणामग्रेऽना-
लोच्यैव मृता स्वर्गे गता. स द्विजोऽपि निजायुःक्षयेण मृतो देवलोके गतः. ततः स देव आयुःक्षये त-

मूल
॥१०॥

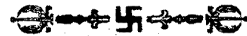
इलाती
चरित्रं
॥११॥

तो देवलोकाच्च्युत इलावर्धने पुरेऽहं श्रेष्ठिपुत्रो जातः. स मोहिनीजीवोऽपि स्वर्गाच्च्युत्वा पूर्वभवे जा-
तिमदकरणान्नटकुले पुत्रीत्वेन समुत्पन्ना. अथ पूर्वभवसंबंधेनास्मिन् भवेऽपि मम तस्यां भूरितरः स्नेहा
जातः. तत् श्रुत्वा वैराग्यवासितहृदयास्ते नृपनटात्मजादयः सर्वेऽपि जैनधर्मं प्रतिपेदिरे. क्रमेण ते सर्वे-
ऽपि दीक्षां गृहीत्वा तीव्रतपोऽग्निना कर्मधनानि प्रज्वालय संप्राप्तकेवलज्ञाना मुक्तिं ययुः.

॥ इति श्रीइलातीपुत्रचरित्रं समाप्तम् ॥ श्रीरस्तु ॥

आ चरित्रनी बीजी आवृत्ति श्रीशुभशीलगणीजीए रचेला कथाकोष नामना ग्रंथमांथी उद्धरोने तेनी
मूलभाषामां बनता प्रयासे सुधारो वधारो करी जामनगरनिवासी पंडित श्रावक हीरालाल
हंसराजे स्वपरना श्रेयने माटे पोताना श्रीजैनभास्करोदय प्रेसमां छापीने प्रसिद्ध कर्यु.

॥ समाप्तोऽयं ग्रंथः गुरुश्रीमच्चारित्रविजयसुप्रसादात् ॥

मुल
॥११॥

